

סבתא יקרה שלי

כל-כך קשה לי לספר ולדבר עליך בלשון עבר, אך אלו הם החיים...
חושבת ומנסה להיזכר על כמה סבתא טובה היית עבורי: בתור ילדה – איך כל יום
חמישי הייתי אופה איתך עוגה לשבת לאמא ואבא בתבנית הפלא שהיתה שמורה רק
לי אצלך.
על הציולנט בימי שבת הקרים אצלך ואצל סבא בבית, על עוגות יום ההולדת
המקושטות והיפות שהיית מכינה לי כל שנה.
על הקניידלך הכי טובים בעולם כמו שרק את ידעת להכין.
על השבתות שהייתי באה עם הנינות ותמיד דאגת לשלוח אותן לכל-בו, לקנות איזה
צעצוע ודבר מתיקה.
ואלו רק מעט מהדברים והזכרונות ממך...
בשנים האחרונות גופך נחלש ונאלצת לעבור להתגורר ב"בית-אחדות" שם טיפלו בך
כל-כך יפה.
לפני יומיים כשאבא התקשר אלי וסיפר לי שמצבך מתדרדר, היה לי מאוד עצוב
וקשה לחשוב איך אוכל להפרד ממך.
הגעתי אלייך, לראותך בפעם האחרונה – כמה קשה היתה לי הפרידה...
ישבת בקושי על כסא-הגלגלים ועינייך עצומות, קראתי בשמך וביקשתי ממך לפקוח
את עינייך בשבילי.
וכשפקחת אותן – חיוך עלה על שפתייך וקראת לי בשמי וכך הבנתי שאת נפרדת
ממני...

סבתא יקרה שלי...אני מאמינה שאת הולכת למקום שקט ורגוע והולכת לפגוש את
סבא איציק שלנו.
נוחי על משכבך בשלום...

כבר מתגעגעת –

נכדתך, רעות (בת ארנון קפלן)